Ч. 167. Середа 7 серпня (25 липня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім недїлї і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гявсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Австрийска фльота на Еґейскім мори. — Подорож французского міністра до Росиї. — Події в Туреччині.

У відповідь на довершене росийско-французкої фльотової конвенциї приносить „Reichspost“ знаменну статю такого змісту:

„Політичний союз Росиї з Францнєю, як доносять з Парижа, доповнив ся новою фльотовою конвенциєю. Цікаве те, що потреба такої конвенциї стала актуальною в хвили, коли росийска фльота розміщена поза Чорним морем на довгі літа не має ніякої вартости, коли чорногорска фльота з огляду на Дарданелі не може розпочати ніякої офензивної акциї. Нема сумніву, що росийско-французка фльотова конвенция має на меті близькі політичні зміни на терені, що стоїть поза Чорним і Балтийскім морем, а іменно у всхідній части Середземного моря. Близькі зміни на тім терені можуть наступити тоді, коли рівночасно стан посїданя на архипелязї пересуне розвязане питаня отвореня Дарданелів по думці і бажаню Росиї.

Коли удасть ся Росиї в часї або до скінченя італіяньско-турецкої війни виборотн право свобідного переїзду через Дарданелі для своїх великих кораблів, то безпосередно і найблизшою консеквенциєю сеї події буде сотворене нової точки опори для росийскої фльоти на Еґейскім мори, а дуже правдоподібно, що аналоґічні заходи поробить і Італія і Франция. Коли ж зважимо, що найновійше росийско-французке порозуміне в справі політики Середземного моря веде тим шляхом, котрим Італія окупувала полудневі Споради, може дуже легко прийти до дальших, далекоідучих порозумінь. Розходить ся о одно, чи Анґлія одобрить ті пляни товаришів трипорозуміня, бо осїдок росийскої чорноморскої фльоти на Еґейскім мори і осїдок чужих держав в сусїдстві суезкого каналу готові причинити Анґлії богато клопоту. А Анґлія скаже в сїй справі своє слово, а навіть вже сказала устами Едварда Ґрея, котрий на четверговім засїданю парляменту сказав, що по скінченю італіяньско-турецкої війни не заносить ся на ніякі зміни в посїданю на Архіпелязї, а як би такі зміни мали прийти, то Анґлія має сказати важне слово.

Анґлійский, державний секретар не назвав поіменно тих держав, котрі після єго погляду, інтересують ся окупациєю еґейских островів і їх судьбою по скінченю італіяньско-турецкої війни. Без сумніву, одною з тих держав, є Австро-Угорщина і то непослїдна. Ми певно не маємо ніякого інтересу в подїлї Туреччини в єї станї посїданя на островах і згодимо ся на оправданий зворот окупованих островів Туреччинї. Колиж на архіпелязї усадовлять ся другі держави, то наші великі левантийскі інтереси будуть домагати ся, аби і ми сказали своє слово про утворене точки опори для фльоти на Еґейскім мори. Було би найбільшим політичним блудом, коли би ми побіч пошireня нашої сфери впливів на Балканї, здержали ся від охорони наших інтересів на мори, а з окрема у всхідній части Середземного моря дали випередити себе другим державам.

Ми, як підчеркнув Бальфур, обговорюючи в анґлійскім парляменті наші морскі уоруженя, є одинокою державою, що не має ніяких кольоний. Хоч ми до подїлу землї прийшли за пізно, то бодай тепер мусимо завчасу зголосити свої оправдані претенсиї і з рішучостию заступити ся там, де в сфері наших впливів думають про новий подїл без нас і нашої участи“.

Премієр французского кабінету, Поанкаре, приїде до Петербурга 9 серпня с. р. та побуде в Росиї до 16-ого серпня. В тім часї відбуде важні політичні конференциї з міністрами Сазоновом і Коковцевом, буде на авдиенциї у царя, та загостить на два дни до Москви. Предметом єго конференцний і авдиенциї у царя, як довідує ся Petit Parisien, будуть такі справи: довершене росийско-французкої фльотової конференциї, будова зелїзницї до Анатолії, китайска позичка, італіяньско-турецка війна, положене на Балканї та справа рівноваги европейскої політики. В Петербурзї, як доносить Radical, має перевести Поанкаре з Сазоновом

8)

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

(Дальше).

V.

Минуло кілька днів і знову в незвичайній порі заскреготав тяжкий ключ в грубім замку; за отвираючими ся дверми роздав ся милий і сьвіжий голос жіночий:

— Чи можна?

Александер одним скоком був вже при дверех.

— Тітко! дорога тітко! Найдорожша.... золота!

Цілував рукн сивої женщини в чорній одежи, а потім обі витягнув до гарної дївчинки, котрої сині очи сияли радостию і сльозами. З тими блискучими очима і милим усьміхом на лици, з увязненими руками в єго руках, говорила:

— Видиш, Олесю, видиш! Ти мусів як заяць одним оком спати на кони і попав ся їм в руки.

Потім з єї очий потекли сльози, котрі робили єї блискучими і тоді можна було пізнати, що она богато витерпіла в останних тиждfestнях.

Але яким чудом, яким чудом могла сюди прийти, як нікому не позваляють входити. Так, они самі не розуміють сего. Дотепер відказувано і відказувано їм бачення ся з вязнем і роблено се в спосіб прикрий, жорстокий. Нараз всї злагідніли, позволили... на коротко справді, але навіть без сьвідків... Досить про се. Тисячі річий є до сказаня. Мешкають тепер близько сего місточка, у свояків, бо двір зруйнований...

— Якто зруйнований?

— Підчас ревізиї. — Оповіли про неї всьо.

Отже двір разом з маєтком, описала держава, що було початком конфіскати. Приказано їм виїхати звідтам. Син одиої, а брат другої увязнений, не тут, а десь инде, а они дотепер ще не могли до него їхати.

Тепер мати, говорячи про сина, розплакала ся, але двоє молодих дивило ся на себе зі щастєм в очах.

Потім о партиї, котра розбила ся, але знову зійшла ся десь дальше, о вязнях, о убитих, о слабких надіях, о страшних тревогах, о страшній тій траґедиї, котрої відголос не міг проникнути стін тюрми.

З двох пар очий молодих і залюблених небо щастя зникло, а повернула до них німа тревога і пронибаючий жаль землї, з усіх земель найнещасливійшої...

Потім ще: Як тобі тут? Що їш? Як спиш? Чого тобі треба? Може позволять прислати! Може позволять знову прийти! Будуть приїздити до місточка, будуть просити. Як се скінчить ся? Боже милосердний!... Як усе закінчить ся... для него, для них, для всїх, для справи?

І час вже утїк, пригадав про се пукаючий до дверий сторож.

Встали всї троє з вузкого тапчана. Мати взяла доньку за руку, а зближаючи єї до вязня, дрожачими устами промовила:

— Віддаю єї тобі, Олесю! До тепер я супротивила ся.... бо близьке посвояченє.... а супруже між свояками... правдоподібно... І ще одно.... О чімсь иншім мріяла я для Тосї... Кожда мати має для своєї дитини якісь мрії Видиш, сподїваю ся... Але тепер, мій Олесю коли ти такий нещасливий і такий щирий син вітчини... будь і моїм сином.. Як лише будеш вільний...

Не могла більше говорити від зворушення, а они обоє, клячучи перед нею, обіймали єї коліна.

Сторож, який все пукав до дверий, чув в келиї плач не лише жіночий, але як єму здавало ся і мужеский.

Відійшли. Вязень лишив ся сам. В голові шуміло, в грудях наче виросло серце, так давило єго слезами. Сором плакати як дитина, або жінка! Мазґаєм ніколи не був. Противно, був веселим Олесьом! Але тепер сих кілька тиждень ріжної муки, а по них така радість...

Чи буде вільний? Цїлковито, нї. Засуд, який чекає єго, може бути менше або більше острий. Цїлковитої волї не вернуть єму. Знав про се, але знав також про щось инше, що

плян ліквідациї італіяньско-турецкого конфлікту в тім напрямі, аби змінити на Середземнім мори позицию і Росиї і Франциї.

У відповідь на ухвалу сенату зібрала ся вчера турецка палата послів і по пристрастній дискусиї ухвалила кабінетови вотум недовірія, по чім відложила свої наради на час необмежений. Тою ухвалою хотіла палата зробити неможливим відчитане султаньского декрету розвязуючого еї. Зараз по засіданю удав ся президент палати до султана, аби его повідомити о ухвалі, однако султан не приймив его. Тоді вислали посли депешу до султана повідомляючу его о ухваді, але султан не приймив і депеші.

О год. 2 по полудни зібрали ся всі міністри і в присутности 11 послів в палаті і в сенаті відчитав великий везир декрет султана розвязуючий парлямент. В декреті сказано, що теперішна палата яко наслідниця попередної має бути розвязана, бо була скликана тільки в ціли зміни одного артикулу конституциї, а коли вже свою ухвалу перевели, еї задача була скінчена.

В слід за тим розпорядженем султана проголошено в Константинополи стан облоги на 40 днів. По улицях міста повно войскових патрулів. В місті доси спокій.

Новинки.

Львів, 6 серпня 1912.

— **Відзначене.** Є. В. Цісар надав бурмістрови міста Чорткова, Людвикови Носсови кавалерский хрест ордера Франц Йосифа.

— **Іменованя і перенесеня.** Міністерство торговлі іменувало практикантів почтових Кароля Поляшка, Ал. Табенцкого, Ст. Каіма, Стеф. Паселю і Ад. Ольшіньского, Вол. Галькевича у Львові і Мих. Ґавліковского в Тернополи а дирекция почт перенесла Ґавліковского до Підволочиск а прочих полишила в їх дотеперішних місцях службових.

— **А не пий і не волочи ся!** Добру научку від злодія дістав Павло Псюрко. Вертаючи в суботу з цілонічної пиятики, зайшов на гетманські вали і там сів на лавку і заснув Коли пробудив ся пердконав ся, що якийсь злодій, очевидно за кару за его пияньство, забрав ему 26 К готівкою і срібний годинник.

— **Темнота селян.** Добровільне тов-о пожарне в Будаях на Київщині виїхало оногди в ночи на ратунок до сусідного села Глевахи. Селяни Глевахи приняли пожарників ворожо і спиняли ратунок. Так само нерозумно поступала сільска старшина, яка відмовила пожарникам всякої помочи. Пожарне тов. внесло з того приводу жалобу до київскої губ. земскої управи.

† **Померли:** Др. Фердинанд Обтулович старший лікар повітовий, лікар судовий, помер нині рано проживши 61 літ. — Павло Миколаєнко, урядник зел. держ. упокоів ся в Чернівцях дня 24 липня в 61 р. житя.

— **Нещастні пригоди.** Зі Старого села, бобрецкого повіта, доносять про такий випадок: Тринайцятьлітна дівчина Анна Ґенґлява, дочка тамошного селянина, закрутила оден конець шнура собі на шиї, а другим звязала корові ноги. Нечайно почала корова утікати і тягнула за собою дівчину. Дівчина удусила ся. — Чотиролітна дочка М. Фрідмана, купця в Золочеві, бавлячи ся недавно над рікою Золочівкою впала до води і утопила ся.

— **Огні.** У Вербици в послідних кількох тиждянях горіло вже четвертий раз. Дня 1 с. м. згоріло на присілку Воля вербицка 5 загород зі сіном і збіжем. Два зруби хат уратовано. Три погорільці були необезпечені. Огонь мав бути підложений, але хто палієм, не знати. Селяни зі страху перед пожежами ходять мов божевільні. При пожежі найкрасше списали ся пожарники з Піддубець, а з місцевих дехто гасив — спрагу у Мошка. — Дня 29 липня рано згоріли у Фльоринці, грибівского повіта, дві загороди. — Дня 31 липня вибух грізний огонь в Посаді фельштиньскій під Старим Самбором і в короткім часі знищив 21 загород зі всіма будинками і запасами збіжа. До сеї пожежі причинила ся не мало посуха а відтак і то, що якраз підчас пожежі настав був сильний вихор, котрий огонь ще більше роздував і розносив. На поміч поспішили сусідні сторожі пожарні. До 12 год. в ночи з хат і будинків господарских остались лиш згарища. Шкоду обчисляють на 10.000 кор.

— **Жертва гри в карти.** Зі Стрия доносять: Девятнайцятьлітний син різнички в Соколові, Мариян Мармурович, одержавши дня

ему біль тамтої відомости замінювало у щасте. Знав, що на ніякій дорозї, в ніякій пропасти, в ніякий час бурі не покине его женщина, котру любив.

Кілька годин пізнійше погруженого в огни і мріях, в неспокою, застав входячий до келії поручник. Зразу нахиляючи голову крізь отворені двері запитав:

— Чи не мішаю?

— Ні! ні! Не перешкаджаєте мені в нічім. Прошу війти! Я хотів навіть побачити ся з вами!

Війшов, урадований таким повитанем і досить дивно виглядав усьміх на его все поважнім лици, з яким запитав:

— А що? Були ваші своячки?

— Були, пане, були? Так тішу ся, що я їх бачив і лише дивую ся...

— Чого ви дивуєте ся, пане?

— Що позволили...

Поручник знову сів на одинокім в келії стільци і руки спер на коліна, відставляючи в фантазиєю лікті.

— Хе, хе, хе! — засьміяв ся тихо — хе, хе, хе! А сиві его очи, спочиваючі на розгорячкованім лици вязня мали в собі тільки дбаливости а заразом гордости; здавало ся, що тішить ся его радостию, а заразом говорить: а видиш, що я можу! А видиш який я!

— Вот, як вже до сего дійшло, то скажу вам як се було.

Кинув неспокійний погляд на грубі двері а похилений до Авича шепнув:

— Тут є такий чоловік, що на дуже високім „посте“ стоїть. Се мій товариш з корпусу і ми вже в корпусі оден другого дуже любили. А потім я виратував его з великого нещастя. Менше про се, яке се було нещасте, і як я его ратував, але хотяй він стоїть на високім становищи і богато може, а я малий собі чоловік, так було, і він про се ніколи не забував. Він любить мене, се мій правдивий друг.

— Се суть ваші плечі, і ви до них вставляли ся за мною?

Притакуючи кивнув головою.

— Я навіть збрехав перед ним і сказав, що ви є моїм племінником.

Александер був зворушений.

— Дякую! Не знаю чому приписати...

— Ну вот! Чому приписати? Я вас полюбив... так і то від разу... ще там в лісі, ви знали Аполька і я навіть пригадав собі, що він про вас говорив.

— Ні, ні! Не так оно є — живо заперечив вязень — ви взагалі мусите бути... Говорили мені мої своячки, які нещастя могли там стати ся, як би вас не було!

— Говорили! Говорили вам про се!

Очи засияли ему радостию, котра однак скоро погасла.

— Ну да! Але щож в тім особлившого? Треба би бути хиба зьвірятем.

— А однак — не без іронії перервав Александер — ви вірні своїй службі. В часї сеї ревізиї, ви були острійші від свого товариша і потім там... на гребли... я сам видів... з якою вірностию, з яким замахом...

Поручник випрямив ся і з великою повагою в поставі і на лици заговорив:

— Се був мій обовязок. Коли раз пішов вже на службу, то вже чесно треба служити. Я з сего їм хліб і повинен робити те, за що мені хліб дають. Інакше я був би зрадником, а зрадник се погана річ, брудна. Ви самі сказали се козацкому сотникови і я тоді вас полюбив! То знаєте...

— Не можу не признати вам слушности. Оно таке, як ви говорите — з такою самою повагою відповів вязень.

— Ну да! Мені казали робити ревізию, то я повинен був еї зробити ще ліпше як инший робить...

— Чому ще ліпше?

— А вот, знаєте чому. Бо я польского походженя чоловік... Мене можуть підозрівати о зраду і о се підозрівав мене сотник козацкий а я хотів показати ему, що моя честь і совість чисті. Але убивають безборонних і ріжні там підлости виробляти... ніхто не каже... се до служби не належить. Ну да! До служби навіть і се належить, щоби чогось подібного не було. Видите, що я і в одну і в другу сторону, але виповняю мій обовязок.

Похилив голову, задумав ся.

— Здаєть ся, всьо добре! Служиш у войску ідеш на війну, робиш се, що начальство приказує, сповняючи свій обовязок, нічого иншого не може тут бути... а однак тяжко... ей! ей! ей! як тяжко, який жаль! Всьо вивертає ся в середині!

Останні слова вимовляв з чолом опертим на руки, шептом тяжким, таким наче говорив до землі, в яку втямив мутний зір.

— Чому так тяжко? Чому такий жаль? — зі співчутем і цікавостию запитав Авич.

— А вот, як би я сам про се знав, то був би задоволений. Здає ся, що тут такого? Дурниць наробили, піднесли бунт. Треба успокоїти. На се войско і я начальник. Не бою ся смерти. Трусом не сотворив мене Бог. А однак такий жаль, такий смуток така утяжливість... Думаю, я думаю, ще мені стало ся? і не розумію...

Не розумів тих інстинктів, які почали в нім працювати, сеї іскри, котра довго спала, а тепер почала горіти пекучим полумінем.

— Страшне положенє — шепнув Александер, а потім живо закликав:

— Чомуж ви, нім сюди прийшли, не зажадали димісиї?

Нічо не може дорівнати здивованя з яким поручник підніс очи на молодця.

— До димісиї! — повторив остовпілий.

— У відставку! А щож би я потім зробив на сьвіті?

Була в тих словах гірка і тверда правда. Щоби він робив, відданий в одинайцятім році до корпусу і з усіх робіт на сьвіті, знаючий лише службу войскову, але за се, як не без чваливости говорив, знаючи еї як рідко хто, і мовлячий еї до нині.

Тепер лише щось такого дивного стало ся з ними.

В душу свою глубоко не заглядав. Не привик. Були хвилі, що палав страшним гнївом проти тих безумних, що всьому були винні і коли сам оден в своїм мешканю думав про них, здавало ся ему, що ненавидить їх, що ними, їх дурнотою погорджує, що з роскошею змів би їх з поверхні землі. Але треба було одної лише стрічі, одного виду, одної деколи вісти про них, геройскої або траґічної, щоби знову якісь демони не шарпали не рвали его внутро. Між демонами відкрив одного, якому на імя: сором. Ані тіни поняти не мав про се чого мав встидати ся. Однак сей власне демон усю кров кинув ему до лиця, коли в часї ревізиї в сім дворі женщина вдячна ему за виратоване діти запитала его, як називає ся. Карловицкий! Звук его називска... За нічо в сьвіті не міг би его тоді голосно вимовити. А сотник козацкий дивив ся з іронією на него, може ліпше его розумів, як він сам себе!

(Дальше буде).

25 липня від своєї матери 300 кор. на закупно товарів в Стрию, поїхав замість до Стрия, до Борислава і програв там всї гроші в карти. Вернувши до Соколова признав, ся матери, що програв гроші в карти. Коли матїр з розпуки по страті так великої суми вигнала его з хати, Марморович закрав ся в ночи до дровітнї і повісив ся.

— **В арештї без — Колдри.** Всї львівскі ґазети нотують сумну вість, що звістний проводир москвофілів першого степеня Бендасюк, арештований свого часу яко підозріний о шпіґуньство в користь Росиї, мусить тепер перебувати в арештї без — Колдри. Причиною сего сумного положеня Бендасюка стало ся, що власти судові пустили на волю его товариша Колдру за зложенем кавциї в сумі 8.000 кор.

— **Сполошені конї.** Візник Йосиф Полльо з акцийного бровару, полишив оногди вечером конї без дозору коло Варшавского готелю. На вид над'їзджаючого воза електричного трамваю конї так сполошили ся, що почали гнати в сторону ул. Паньской. Слуга готелю Ілько Бик хотів здержати конї і вхопив одного за узду, конї однак вирвали ся ему з рук, а при тім один кінь копнув его так сильно в лице, що зранив обі губи і вибив чотири зуби. Сполошені конї придержали опісля прохожі.

— **Утопили ся.** В Перемишли утопив ся в Сянї підчас купелї Станислав Мірек, вояк 18 п. п. краев. оборони. Тїла его й доси не найдено.— В Мариямполи коло Галича утопив ся в Днїстрі підчас купелї 15-лїтний ученик ґімназияльний Давид Кізлер, син начальника громади в тім же місточку.

— **Крадежі і арештованя.** До мешканя Ляндесберґа при ул. Дзялиньских ч. 9 добув ся в суботу якийсь злодій і вкрав з вертгаймівскої каси, котру отворив ключем, знайденим в кредензі, 1700 корон. — До мешканя Соломона Грвса при ул. Сакраменток ч. 20 вломив ся злодій і забрав столове срібло і одяги загальної вартости 500 корон. — До мешканя професора университету дра Калленбаха при ул. Домбровского ч. 4 добули ся злодиї і порозбивавши шафи та шуфляди, позабирали множество ґардероби і біжутерий та наробили шкоди на кілька тисячів корон. — За крадіж 80 кор. на шкоду Стефана Смаґали арештувала поліция его товариша по фаху наймита Івана Сьвістоня.— Поліция арештувала небезпечного злодія Івана Коса, пошукуваного за рабунок. Підчас ревізиї знайдено при нім золоту бранзолєтку ланцушкової роботи.

— **Знайда.** На перонї головного двірця зелїзничого придержано в суботу 4-лїтного хлопця, котрого полишила там якась женщина. При дитинї знайдено письмо з просьбою до публики, щоби заопікувала ся дитиною. Хлопчина має називати ся Максим Завадский, есть білявим з коротко підстриженим волосєм. Був убраний в ґранатовий ґарнітур і суконний капелюх. Дитину віддала поліция під опіку комісарияту II. дїльницї, а рівночасно розведено слїдство в цїли викритя матери дитини.

Господарство, промисл і торговля.

— **Змінений статут** Краєвого товариства господарского „Сільский Господар“ ц. к. Намістництво вже затвердило рескриптом з дня 25 мая 1912 ч. VIII. а. 2184. Новий статут постановляє в §. 1 між иншими: Знаменем Товариства є золотий сніп на зеленім щитї з написю на синьо жовтім перепасцї „Сільский Господар“. Головна Рада постановила виготовити таке знамя з металю до припинаня на одежи і кождий член Товариства буде міг сю відзнаку собі у відповідних хвилях припняти і єї носити. Дальше постановляє §. 16 статута, що орґанами Товариства суть: 1) Загальні Збори Товариства; 2) Головна Рада (не Головний Виділ, як було доси); 3) Філїяльні Ради (не Виділи) і 4) Ради (не Виділи) Кружків. §. 26 постановляє між иншими: Президия і два члени Головної Ради, вибрані Головною Радою на один рік, становлять Виділ Головної Ради. В Виділї Головної Ради веде провід голова Товариства, зглядно один з его заступників.

Телеґрами.

Петербург 6 серпня. Вчера о 4 год. по полудни вибух огонь в складї будівельного дерева на Петровскім острові і переніс ся борзо на сусїдні склади і будинки. Палата Петра Вел. згоріла. Пожежі ще не угашено. Цїла сторожа пожарна столицї вирушила на місце пожежі. Шкода виносить звиш 2 міліони рублів. — О 11 год. в ночи вибух огонь в резервовій палатї Вел. княг. Мариї Павловної при ул. Мілїонная. Згорів лиш під. Шкода незначна.

Константинополь 6 серпня. Положенє в Прізренї стало грізне. Дня 31 м. м. вступило до міста около 400 узброєних Альбанцїв. Доси порядку не нарушено, але треба того побоювати ся.

Константинополь 6 серпня. З ріжних міст північної Альбаниї помашерувало до Мітровіци 5.000 Альбанцїв.

Цетинє 6 серпня. (З урядового жерела.) Атаки турецких вояків повторили ся. Стріляно до них з пушок, щоби змусити їх до уступленя з чорногорскої териториї. Згинуло 2 Чорногорцїв а 3 було зранених. Страти Турків не знані. Правительство вислало ґен. Вуковича в цїли заведеня порядку і уповажнило его до переговорів з турецкими властями в цїли недопущеня нового заколоту. Турецкий посол, котрий оногди устно протестував, вручив вчера ноту, в котрій жадає сатисфакциї до 24 годин, в противнім случаю дипльоматичні зносини будуть зірвані і він виїде з Цетиня.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45**, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.
До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).
До Яворова: 8·40, 5·45.
До Підгаєць: 5·55, 4·53.
До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30
Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57
З Яворова: 8·12, 4·20
З Підгаєць: 11·10, 10·20
Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.